

ת"פ 1363/04/22 - מדינת ישראל נגד עבד אל רואף גרבאן

בית משפט השלום בחדרה
ת"פ 22-1363 מדינת ישראל נ' גרבאן(עוצר/אסיר
(בפיקוח)

בפני:	כבד השופט אלכס אחטר
בענין:	המאשימה
נגד	
הנאשם	עבד אל רואף גרבאן
	עו"י ב"כ עזה"ד גיל אבןון

דין

הנאשם הורשע על פי הודהתו, לאחר שוחרר בו מכפירתו, בעבירה המזוהה לו בכתב האישום המתוקן סיווע בהחזקת נשך - לפי סעיף 144(א)(רישא+סיפא) + עבירה לפי סעיף 31 לחוק העונשין.

על פי עובדות כתב האישום המתוקן הנאשם ועבידתו עماש (להלן: "עובדו") הינם מקרים וجرائم בשכונת כוש ביישוב ג'סר א-זרקא.

בתאריך 20/3/2022, בסמוך לשעה 00:13:00, במתחם ביתו של עבידו, סייע הנאשם לאחר להחזקת מת מקלע מאולתר מסוג קראלו גוסטב (להלן: "מת מקלע") ומחסנית ריקה תואמת (להלן: "המחסנית"), וזאת ללא רשות על פי דין להחזקתם, בכך שנגע באכבעותיו בנשך.

מת המקלע הוא כלי נשך שמסוגל לירות כדורים ושבוכחו למיתת אדם, והמחסנית היא אביזר לכלי נשך כאמור.

בمعنى המתוירים לעיל, סייע הנאשם לאחר להחזקת נשך ומחסנית המהווה אביזר לנשך, וזאת ללא רשות על פי דין להחזקתם.

בתאריך 27/11/2022, לאחר תיקון כתב האישום והרשעת הנאשם בעבירה המזוהה לו בכתב האישום המתוקן, ביקש ב"כ הנאשם לדוחות את ישיבת הטיעונים לעונש ולהפנות את עניינו של מרשו למומונה על עבודות השירות לצורך בדיקת CIS-וותקו והאמתתו לריצויו עונש המאסר בעבודות שירות. המאשימה אומנם התנגדה לבקשת זו שכן עדמתה העונשית הינה למאסר, אולם בית המשפט נעתר לבקשת זאת תוך הדגשת העובדה שאין בחווית דעת המומונה על עבודות השירות כדי ללמד על העונש אשר יגזר על הנאשם בסופו של דבר.

בתאריך 3/1/23 הוגשה מטעם המmonoה על עובדות השירות חוות דעת חיובית לפיה הנאשם נמצא מתאים וכשיר לריצוי עונש המאסר בעבודות שירות.

בתאריך 11/1/23 נשמעו בפני טיעוני הצדדים לעניין העונש. המאשימה הגישה טיעונים בכתב (ת/1), ועטרה במסגרת טיעוניה לקבעת מתחם ענישה של מאסר בפועל בתקופה שבין 12-24 חודשים. בנוסף, עטרה המאשימה להטלת ענישה הצופה פני עתיד.

המאשימה הדגישה במסגרת טיעוניה שאין להקל ראש מעצם חומרת העבירה בה הורשע הנאשם גם לאחר תיקון כתב האישום, שכן עדין עסוקין בעבירות הקשורות בנשך. הנאשם היה מודע לביצוע העבירה ולסיכון הגלום בה. ההחלטה שדנה בעניינים של נאים המואשמים בעבירות הקשורות בנשך התייחסה רבות לסיכון הטמון בעבירות אלו ולחשיבות הטלת עונשים מرتיעים, עונשים שיבטהו העדפה של האינטרס הציבורי על פני נסיבותיו האישיות של הנאשם הקונקרטי העומד לדין.

המאשימה הפנתה לפטיקה התומכת בעמדתה העונשית והדגישה שגם עבירת סיוע להחזקת נשך מקרבת את הסיכון לאילומות קשה. גם בעבירה שכזו, טמון פוטנציאלי ממשי למסוכנות רבה ואין לדעת מתי יתמשח פוטנציאל זה. בנוסף, הדגישה המאשימה שלא מדובר באירוע ספונטני ומקרי, שכן הנאשם סייע במודע להחזקת הנשך.

הערכים המוגנים שנפגעו מעשה הנאשם הם הבחתה שלום הציבור והגנה על חי אדם ובית המשפט התבקש לתת ידו על מנת להוציא מהשורש תופעות של הימצאות נשך בקרבת האוכלוסייה, שעלול לزلוג לידיים עבריניות.

לעמדת המאשימה הנזק הצפוי להיגרם מעבירה זו רב, גם אם בפועל לא נגרם נזק כלשהו. בנוסף, נתען שה הנאשם יכול היה להבין את אשר הוא עושה ואת הפסול במשיו ויכול היה להימנע מביצוע העבירה, על כן, סבורה המאשימה שבנסיבות אלה יש לקבוע מתחם ענישה חמיר, כפי שנטען על ידה במסגרת טיעוניה.

באשר לנسبות שאין קשורות בביצוע העבירה, הדגישה המאשימה שלחובת הנאשם הרשעה אחת בפליליים (ת/2), הנאשםלקח אחריות על מעשיו, והוא בעבירה המיויחסת לו בכתב האישום המתוקן וחסר זמן שיפוטי יקר. בכלל הנרטונים האמורים לעיל, תוך הדגשת העובדה שעונש קל יותר מסר שגוי לציבור ולנאמן עצמו ולא יהיה בו משום הרתעה של הרבים והיחיד מפני ביצוע עבירות דומות, עטרה המאשימה להטלת עונש מאסר בפועל מעל הרף התיכון של מתחם הענישה המוצע, לצד מאסר מוותנה מרתיע וקנס כספי.

בא כוח הנאשם ציין במסגרת טיעונו שהליך של הנאשם הוא מזערי בלבד בכך שכן שה הנאשם בסך הכל נגע באצבעו בשבאותה העת החזק על ידי الآخر שכלל לא נוצר בגין תיק זה. לדבריו, בנסיבות אלה נוצרה הפליה בין הנאשם לבין אותו אחר שלא הוועד לדין שעה שה הנאשם מסר את פרטי המלאים.

נטען כי ברגע שהנאשם ראה את הנשך, ביקש לעזוב את ביתו של האח, ובעת מנוסתו מהמקום נתפס על ידי השוטרים.

בנסיבות אלה, סבור בא כוח הנאשם שהסיווע להחזקת בנשך הוא רגעי, ולא בכך בסופו של דבר יוכסה לו עבירה שהעונש המקסימלי שלו הוא מחצית מהעונש הקבוע בחוק.

הנאשם שהוא במעצר מתאריך 20/3/22 ועד תאריך 21/6/22, כאשר ממועד זה נעצר עד תום ההליכים בפיקוח אזוק אלקטרוני לפרק זמן נוסף של 7 חודשים.

לאור נסיבות ביצוע העבירה מתחם העונש ההולם נع בין מאסר על תנאי לבין מספר חודשי מאסר שירוצו בעבודות שירות ובעור המתחם, ביקש בא כוח הנאשם למקם את עונשו של מרשו ברף התחתון.

לחילופין נטען כי במידה ובית המשפט ימצא לנכון להטיל על הנאשם עונש מאסר שירוצה בעבודות שירות יש לנכות את תקופת מעצרו וכן לקחת בחשבון את תקופת המעצר בפיקוח האזוק האלקטרוני.

לענין הרשותו הקודמת של הנאשם נטען כי מדובר בהרשה לשנת 2021 בגין איורע לשנת 2019. כך שלחובת הנאשם הרשותה אחת בלבד, שאינה דומה להרשה מושא הליר זה שבפנינו, ואין ללמידה ממנה כי אכן נשקפת מהנאשם מסוכנות ממשית.

דין והכרעה

תיקון 113 לחוק העונשין, עיגן את הבניית שיקול הדעת השיפוטי והעניק מעמד בכורה לעיקרונו ההלימתי, היינו קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשי העבירה, בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם לבין סוג ומידת העונש המוטל עליו. בהתאם לתקן לחוק, על בית המשפט לקבוע את מתחם העונש ההולם למעשה העבירות שביצע הנאשם. לשם כך יתחשב בית המשפט בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בו, במידות העונשה הנהוגה ובנסיבות הקשורות ביצוע העבירה המפורטות בסעיף 40ט' לחוק העונשין.

לכשייקבע מתחם העונשה, יקבע בית המשפט את העונש המתאים, בתוך המתחם, אשר יוטל על הנאשם וזאת בהתאם בנסיבות שאין קשרות ביצוע העבירה המפורטות בסעיף 40יא' לחוק.

בית המשפט רשאי לחרוג ממתחם העונש ההולם בשל שיקולי שיקום או הגנה על שלום הציבור לפי סעיפים 40ד' ו40ה' לחוק.

קביעת מתחם העונש ההולם לעבירה בה הוגש הנאשם:

עמוד 3

© verdicts.co.il - פסקי דין

אין צורך להזכיר מילים בדבר חומרת מעשו של הנאשם, הערכים החברתיים שנפגעו ומידת הפגיעה בהם. הנאשם במעשו פגע בערכים חברתיים של שלום הציבור ובטחונו, הגנה על חי אדם ועל הסדר הציבורי הוואיל ונשך המוחזק שלא כדי עלול להביא לפגיעה בשלטון החוק ובונשאי שלטון החוק המבצעים את תפקידם. דברים אלה יפים גם ביחס לעבירה בה הורשע הנאשם בהליך זה שלפני, דהיינו, סיוע להחזקת נשך.

פסקת בתי המשפט, במיוחד בשנים האחרונות, מחמירה מאוד בעבירה של החזקת נשך שלא כדי נוכח התופעה החמורה והמסוכנת של החזקת נשך בידים שאין מורשות לכך. החזקת נשך שלא כדי יש בה כדי להוביל, וכן מובילה בפועל, למקרים חמורים של שימוש מסוכן בנשך, בין אם מדובר שהנשך מגיע לידים עבריניות, בין אם הנשך מגיע לידי מי שמנסים לפגוע בביטחוןם ובסلامם של תושבי המדינה ובין אם מהמת שנגזרות תוצאות כתוצאה המשימוש בנשך. בימה"ש העליון חזר והזכיר רק לאחרונה:

"**החזקת נשך שלא כדי מאימת על שלום הציבור ובטחונו לנוכח היקפן המתרחב של עבירות המבוצעות בנשך, הזミニות הבלתי נסבלת של נשך בידי מי שאינו מורשה לכך, מהוות כאמור סיכון של ממש ומגבירה את הסיכון לביצוע עבירות חמורות נוספות כמו גם לאסונות נוראים. ידעו על כך ריבוי המקרים ב망זר הערבי בעת الأخيرة, כאשר אזרחים תמיימים - כמו ילד רך בשנים כתוצאה השימוש בנשך של אחרים. מציאות קשה זו מחייבת לנוקוט ביד מחמירה כלפי מעורבים בעבירות נשך, אף אם הם נעדרי עבר פלילי ... עניינו ב"מכת מדינה" שהוצרך להילחם בה על מנת להגן על הציבור, מציריך מענה הולם והטלת עונשי מאסר משמעותיים ..ידע כל מי שמחזיק בנשך בלתי חוקי כי צפוי הוא להיענס בחומרה, בבחינת "אם מחזיקים - למאסר נשלחים". לא לモותר להזכיר כי המחוקק מצא לעגן בהוראת שעה עונשי מינימום לעבירות נשך, כך שהעונש שיושת על מבצעיהן יתחיל מרבע העונש המרבי שנקבע לעבירה, אלא אם החלטת בית המשפט מטעמים מיוחדים להקל בעונש (סעיף 144(ז) לחוק העונשין, וראו חוק העונשין (תיקון מס' 140 - הוראת שעה), התשפ"ב-2021, ס"ח 472; ע"פ 2482/22 מדינת ישראל נ' אחמד קדרה (14.04.22).**

עדמת בית המשפט העליון היא שעל בתי המשפט לתרום את חלקם במיגור תופעה מסוכנת זו על דרך של החמרת העונשה עם מי שמחזיק בנשך שלא כדי. כך גם תיקון 140 לחוק העונשין קבע עונש מינימום בגין עבירה בה הורשע הנאשם בהליך זה שלפני. כפי שנכתב בע"פ 147/21 מדינת ישראל נ' ירין ביטון (14.02.21):

"**עבירות נשך לסוגיהן היו זה מכבר למכת מדינה. האיסורים על עבירות כאמור באים להגן על ערכים חברתיים שכולים שמירה על חי אדם ועל שלמות גופו, וכן שמירה על סדר חיים תקנים ושלוויים שאינם מופרעים על ידי איש האוזץ באקדח, ברובה, או בתת-מקלע. יתרה מכך: עסקנים באיסורים על מעשי הכנה לקרהת ביצועם של מעשים פליליים חמורים ומוסכנים עד-마다, אשר נעשים באמצעות כלי ירייה ואשר כוללים איוםים, תקיפה, ירי במקום מגוריים, גריםת חבלה והמתהה. בדרך כלל, מעשי הכנה שאינם מגיעים כדי ניסיון לעבורה עבירה פלילתית אינם בני עונשין; ואולם, לא כך הוא כאשר מדובר במשעי הכנה שחומרתם מגיעה כדי סיכון ממש וחמור לפרט ולהברה כאחד (ראו: ש"ז פלר יסודות בדיוני עונשין 48-52 (כרך ב', תשמ"ז)). על מעשי הכנה כאלה נענסים בחומרה, ואין זה מקרי שעצם הרकישה של כלי נשך ללא רשות עלי פי**

דין להחזקתו גוררת אחראית עונש מרבי של שבע שנים מאסר, כאמור בסעיף 144(א) לחוק העונשין. עונש זה ועונשים אחרים, שחלקם חמורים אף יותר, אשר מוטלים על עבריני נשק, מהווים חלק ממלחמת הבלטי מתאפשרת של החברה בגעו ששמו זילות חי' אדם והקלות הבלטי נסבלת של הלחיצה על הבדיקה (ראו דברי השופט י' אלרון בע"פ 4406/19 מדינת ישראל נ' סובח [פורסם ב公报] 5.11.2019) (להלן: עניין סובח)...הטלה עונשים חמורים ומרתיעים על עבריני נשק היא עיקר תרומתם של בתיה המפעעה ולהרחקת העבריין עם האקדח משגרת חייהם של אזרחי מדינה שמורי חוק...".

מגמת ההחמרה קיבלה ביטוי בפסיקתו של ביהם"ש העליון באשר לכל עבירות הנשק לרבות העבירות בהן עסקינו:

"כי הענישה המחייבת והבלתי מתאפשרת כאמור צריכה לחול ללא סיגים על כל נאשם בגין באשר הוא, שכן "בטיפולנו בעבירות [נשק] מסווג זה ובמוצאייהן, להרטעת היחיד והרבאים ולהרחקת העבריין הנשק מהחברה על ידי השמתם בין כוality הכלא לתקופות ממושכות יש מעמד בכורה", ועל כן "ככל, יעדים עונשיים אלו מוחקים מניה וביה את בקשת העבריין לשיקום [...]" גם כאשר מדובר בעבריין צער שסתבר לראשונה בפלילים ובקשו לשיקום כנה ואף זוכה לתמיכתו של שירות המבחן"... זאת, מסיבה פשוטה: "בימים קשים אלה, השיקום שבראש מעינינו הוא שיקום המרחב הציבורי המדמים כתוצאה מעבירות נשק בלתי פוסקות והשימוש העברייני בנשך חם". (שם). בהקשר זה אוסף ואציג את המובן מallow: בית משפט שמקל בעונשו של עבריין נשק יותר, בהן השתמשתי בתוארי את מדיניות הענישה הרואה ביחס לעבירות מין, עסקין במשפט-סכום-אפס: בית משפט שמרחם על העבריין אינו מרhom על הקורבן הבא"(ע"פ 5602/22 מדינת ישראל נ' פלוני, פסקה 15 (14.9.22); ראו גם ע"פ 4103/22 מדינת ישראל נ' מוחמד אמון, פסקה 9 (6.11.22).

כאמור, בתיה המשפט בכלל ובית המשפט העליון בראשם, קבעו מדיניות ענישה מחייבת ביחס לכל מי שעובר עבירות בנשק. מדיניות מחמורה זו הינה פועל יוצא של ריבוי המקרים שביהם נעשה שימוש בנשק המוחזק שלא כחוק המסקן חי אדם. כפי שנכתב בע"פ 21/22 6383 קרייף נ' מדינת ישראל [פורסם ב公报] (13.02.22):

"לעתים נכון להחמיר בענישה בגין סוגים מסוימים של עבירות בשל אופיין, ויש שנכון להחמיר בענישה בגין ביצוע עבירות מסוימות הויאל ובתקופה הרלוונטית הן הופכות לנפוצות ושרתיות יותר, עד כי יש לסווגן כ"מכת מדינה". בענייננו, עבירות הנשק דורשות החמרה בשל שני הנסיבות גם יחד. ממד החומרה שבהן נועז בזיקתן לכלי בעל כוח קטלני. ובראי התקופה - הפגיעה באינטרס הציבורי ובבוחן הפרט דורשת ענישה מחייבת, מעבר לזה שהייתה נקוטה בעבר. בפסקה הוגהר שוב ושוב בשנים האחרונות כי הענישה בעבירות נשק צריכה להיות מחייבת. לצערנו מספרן והיקפן של עבירות אלה גדלים בשנים האחרונות. פגיעה הרעה של הנשק אינה תחומה לנסיבות העבריאניות. לא פעם נפגעי העבירה נקלעים למקום במרקלה, ואינם קשורים למוגל עברייני כלשהו. כל חטא של נפגע עבירה, לפעם, הוא בכך שיצא מביתו ובחר להסתובב ברשות הרבים.

הפגיעה אף אינה תחומה רק לנזק הפיזי שנגרם כתוצאה מהשימוש בנשק בלבד. השימוש בנשק

עלול ליצור תחושת חשש, ופחד מפני ביצוע פעולה אלמנטרית שעומדת בלבית חופש התנועה. בכך נוצרת "הרתקה" של הנגע הפטנצייאלי. זהו רובד אחד. רובד נוסף הוא התעצמות הפעולות העבריניות, פועלה ושאיפותה לשולט בתחוםים רחבים וشוניים...אקדמי שיוורה "במערכת השלישית" גורם כМОון לנזק רב, אך גם אקדמי שМОון על השולחן "במערכת הראשונה" - אף אם לא נעשה בו כל שימוש אחר בהמשך - עלול לפגוע בשלום הציבור באופן ממשי. יש לקשור לפחות מלחמת חורמה על עבירות הנشك לMINIHA, וגם על בית המשפט לתרום את חלקו למלחמה זו באמצעות עונשה הולמת ומרטיעת...אין להפריז במשקל שיש לתת לנוטדים כגון סוג האקדח, ולקבוע מעין "מדרגה עונשית" שמתמקדת בכך ורק בגין זה ובמוצאה, ולא בסיכון שנוצר. העיקר נעוץ, כאמור, בכוחו של הנشك לפגוע באדם - ואף להמיתו - ולשבש את חי השגורה של החברה. כפי שהובאה, חלק מרעתן החוליה של עבירות הנشك מצוי לפחות דזוקא בשימוש הישיר בנشك, אלא בנזקים שנלוויים להחזקת נשייה של כלי נשק בידי אזרחים באופן בלתי חוקי".

לאחרונה, אנו עדים לקריםות של בתי המשפט בכל הערים, להעלות את רף הענישה בעבירות הנشك לסוגיהן. בע"פ 4406/19 **מדינת ישראל נ' יונס סובח** (5.11.19 [פורסם בנבו]) יצא קירה ברורה ומפורשת להחמיר בענישה בעבירות נשק:

"המאבק בתופעות האלימות החמורות בחברה הישראלית בהן נעשה שימוש בנשקech מחייב, מעבר למאמץ 'לשימים יד' על כל הנشك הבלטי חוקיים הרבים שבידי הציבור, גם עונשה חמירה ומרטיעה בעבירות נשק, לרבות על עצם החזקה או רכישה שלא כדי של נשק. [...] ביעור תופעת החזקת כלי נשק בלתי חוקיים הוא אפוא אינטרס ציבורי מהמעלה הראשונה ותנאי הכרחי למאמבק בתופעות הפשעה האלימה לסוגיה הרווחות במקומותינו, בבחינת 'יבוש הביצה' המשמש ערס לגידולן של תופעות אלה. מהלך זה מחיב הירთמות גם של בתי המשפט, על ידי עונשה חמירה ומרטיעה לעבירות נשק בלתי חוקי באשר הן"

כפי שנאמר בעפ"ג (ח') 23517-02-20 מדינת ישראל נ' אלכילאני [פורסם בנבו] (28.07.20):
"מגמתה החמורה הזונית כרבת מיזוח דבפטיק המזהתק ופהה אחרתונה, החמרה אשרباء לדייטוי, בין היתר, בקשר הספקה התחתונת שמתחמתה הענישה בעיר השלה חזקה על הטלת שודים, דהיינו, פרק זמן אשרAINOM אפשרויות עונש המאסטרל דרשות תשיירות. וכן גור-דיןושלבית-משפטה שלום, בהמשך: אמנסכם את הדברים: שהסתפקה הטלת עונישה של שמו הודה שמאסרלו יציב בעבודות תשיירות, וזאת בשים לב חומרת העיר שהחזקת נשק אלכין, ופוטנציאלית הסיכון הטעמונו בה חזקתו הנשק לאליהו, עבירה שהפכה ל'מכת מדינה', והביאה למגמתה החמורה בפטיק הכתיבת המשפט ראליה רתמל מאבק בעירזה".

ומן הכלל אל הפרט, סקירת מדיניות הענישה הנהוגה בעבירות החזקת נשק מלמדת על טווח עונשה רחב התלו依 לרוב בנסיבותיו של כל מקרה ומרקחה.

בע"פ 545/20 **פלוני נ' מדינת ישראל** (3.5.21) נדחה ערעור על חומרת העונש שנגזר - 12 חודשים מאסר בפועל

לאחר שהמערער, בעל עבר נקי, הורשע באחזקת ונשיות אקדח, מחסנית תואמת ו-50 כדורים.

בע"פ 5765 אבו בכר נ' מדינת ישראל (22.3.21) נדחה ערעור על חומרת העונש שנגזר - 18 חודשים מאסר בפועל לאחר שהמערערם, בעל עבר נקי, הורשעו בהובלת ונשיות 2 אקדחים, טעונים כל אחד במחסנית מלאה ונאמר: "יש להזכיר על כך שהמערערם, שאין להם עבר פלילי ולא הסתבכו בעבירות נוספת נוספת מזוא כתוב האישום, הסתבכו בעבירות כגון דא. ברם, מדיניות הענישה בעבירות נשק ידועה. המדבר ב"מכת מדינה", שעת פירוט הבושים שלה אנו חוזים, לצערנו, כמעט מדי יום, ומכאן מדיניות ההחמרה בעבירות כגון דא".

ברע"פ 40794 פלוני נ' מדינת ישראל (20.6.21) נדחה ערעור על חומרת העונש שנגזר - 6 חודשים מאסר בפועל שהוטל תוך חריגה ממתחם הענישה בשל שיקולי שיקום ונקבע: "כפי שהגדשתי פעמי אחר פעם, הסיכון הכרוך בעבירות של החזקת נשק שלא כדי נובע מהענק הפטונציאלי אשר עלול להיגרם ממנו - אף אם הנشك נתפסטרם נזק זה התmesh. בפרט, קיים סיכון, כפי שאנו נוכחים לדעת לא אחת, כי הנشك עלול להגיע לידיים עבריניות ויעשה בו שימוש אשר יוביל בסופו של يوم לגבייה מחקרים כבדים בנפש".

ברע"פ 36193 אבו הלאל נ' מדינת ישראל (26.5.21) נדחה ערעור על חומרת העונש שנגזר - 10 חודשים מאסר בפועל ונאמר: "אנו עדים פעמי אחר פעם לשכיחותם של עבירות הנشك בקרב אוכלוסיות שונות בחברה הישראלית. החזקת נשק חמ בידי מי שאינו מורה לכך עלול להוביל לתוצאות הרות אסון, אשר יגבו מחקרים כבדים בנפש ולפיכך הסיכון הפטונציאלי הגלום בעבירה החזקת נשק הוא רב. על כן, העובדה כי לא נגרמה פגיעה בחיי אדם, אין בה כשלעצמה כדי להמעיט מהחוمرة הטמונה בחזקת נשק שלא כדי מהסיכון שנוצר לביטחון הציבור. משכך, ראוי להטיל ענישה מוחשית אשר יש בה כדי להרתיע עבריניים פוטונציאליים (רע"פ 20/2013 אלהויזיל נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (25.8.2020); רע"פ 18/4065 איסטו נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (30.8.2018)).

במכלול הנسبות, אני סבור כי העונש שהושת על המבקשים אף מקל עמם ואין בו כדי לבטא את החומרה שיש בחזקת כלי הנشك המאולתרים".

בע"פ 36323 אנוואר אבו סבית נ' מדינת ישראל (14.12.14), בית המשפט העליון דחה ערورو של המערער על גזר דין של בית המשפט המחוזי במסגרתו הושטו עליו 18 חודשים מאסר בפועל ומארס מותנה בין עבירה של החזקת נשק מסווג כת מקלע מאולתר. עוד נקבע כי המתחם שקבע בית המשפט המחוזי אשר נע בין 12-36 חודשים בפועל, הינו מתחם הענישה המקובל ביום בעבירות אלה. המדבר בצעיר, נעדר עבר פלילי.

בע"פ 47224 בציג נגד מדינת ישראל (09.08.20), המערער הורשע בביצוע עבירות החזקת נשק שלא כדי והחזקה אבזר לנשק שלא כדי שנג ברכב בנוף הגליל כשהוא מחזיק ברכב, נשק מסווג דמי רובה סער 16-M המכיל חלקים של כלי נשק תקניים ומחסנית תואמת ריקה מתחלשת. בית המשפט המחוזי, קבע מתחם עונש הנע בין 12- 36 חודשים מאסר וגזר על הנאשם 18 חודשים מאסר בפועל. ערעור שהוגש לבית המשפט העליון, נדחה.

בעפ"ג 22-03-50840 **מדינת ישראל נ' סלאמה** (04.04.22) קבע בית המשפט המחויז ב חיפה שubitrot הנשך לרבות החזקתו הפסכו זה מכבר למכת מדינה, ולא אחת נקבע ע"י בית המשפט העליון, כי נשך חוקי אשר מוחזק בידיים בלתי מוסמכות, סופו להגיע לכל שימוש בלתי חוקי ומסוכן. בית המשפט המחויז הדגיש לעניין זה "כל-נשך גועדו לזרוע הרס, חורבן ואובדן. הם גועדו להרוג. ככל שמדובר בכל-נשך התקפי יותר, דוגמת מקלע, תת-מקלה או רובה סער, מידת ההרס וההרג אשר יש בכוחם לזרוע הרבה יותר. מדינה ריבונית איננה יכולה לקבל כ"מכת-גורל" תופעה של החזקת כמות אדירה של נשך בלתי-חוקי בקרב אזרחה ותושביה. תופעה שכזו פוגעת בעצם משילוטה; היא פוגעת בסדר הטוב שבה; היא חותרת תחת שלומם וביטחונם של אזרחה. לבסוף, היא אף עלולה להקים סימן שאלה על עצם קיומה".

בעפ"ג 22-03-12888 **מדינת ישראל נ' אגבריה** (07.11.22) קיבל בית המשפט המחויז ב חיפה את ערעור המדינה על קולת העונש שהוטל על הנאשם שהורשע בהחזקת אקדח, מחסנית ותחמושת והחמיר עונשו מ-7 חודשים ל-12 חודשים מאסר בפועל. הנאשם שם היה מבוגר בעל משפחה במצבכלכלי ירוד, נודר עבר פלילי הסובל מגבלות בריאותיות.

בהתאם לאמור, מדיניות העונישה צריכה לשקוף את חומרת העבירה, את הסיכון הגלום בה ורק עונשה חממית יהיה בה כדי לשנות את המאזן ואת הנסיבות של מי שיושקל לעבור עבירות אלה גם אם מדובר באדם נורמלי.

בעניינו, הנאשם סייע בהחזקת נשך - תחת מקלע מאולתר מסווג קרלו גוטסב ומחסנית ריקה תואמת שמסוגל לירות כדור ובcco להמית אדם, כך שהנזק הטמון בו רב לאין ערוך. אמנם, בסופו של יומם לא נעשה שימוש בנשך, עם זאת אין בכך כאמור כדי להפחית מחוירת הנסיבות ביצוע המעשים ולהתעלם מהפגיעה הפוטנציאליות שהיו עלולות להתרחש וזאת גם אם מדובר בעבירה סיווע המתבטאת בכך שה הנאשם נגע באצבעותיו בנשך הנ"ל.

בקביעת מתחם העונש ההולם, יש לנקות בחשבון לצד הנסיבות אשר אוזכרו בפסקה האמורה לעיל את נסיבותיו המיויחדות והיעילות של מקרה זה אשר משקפות אירוע נקודתי, רגעי, המתבטא בסיווע להחזקת נשך ומחסנית. הנשך החזק על ידי אחר וה הנאשם נגע בו באצבעותיו בלבד ומכאן אחוריותו הנקודתית לביצוע העבירות.

בהתחשב בעבודות ובנסיבות האמורות לעיל, ולאחר מגמת העונישה הדרגתית של בית המשפט העליון בעבירות נשך, מצאתי כי מתחם העונש ההולם בעניינו של הנאשם בין 12 ל- 30 חודשים מאסר בפועל, וזאת אילו היה הנאשם מורשע בעבירה של החזקת נשך ומחסנית. לאחר ובעניינו הנאשם הורשע בעבירה של סיווע להחזקת הנשך ומחסנית, ובהתאם לאמור בסעיף 32 לחוק העונשין, יש לקבוע שעונשו כמס' ע"י יועמד על מחצית העונש הנקבע בחיקוק בשל ביצועה העיקרי של העבירה. ביחס לעבירה של החזקת נשך לפי סעיף 144(רישא+סיפא) לחוק העונשין, יועמד העונש על מחצית התקופה הקבועה בהוראות חוק זו.

קביעת העונש ההולם:

בקביעת עונשו של הנאשם בתוך המתחם יש לנקות בחשבון את העובדה שה הנאשם הודה בהזדמנות הראשונה וחסך זמן
עמוד 8

שיפוטו יקר. לחובת הנאשם הרשעה קודמת אחת כעולה מט/2 שאינה דומה לעבירה מושא הליך זה שפנוי.

בטיעונו לעונש ביקש בא כוח הנאשם להקל עם הנאשם ולזקוף לזכותו את הודהתו ולהתחשב בסיבות ביצוע העבירה ובמיוחד בעובדה שהמבצע העיקרי לא נתפס, לא נעצר ולא הועמד לדין.

בצד סוג, טיב וחומרת העבירה המיויחסת לנימוקים, ישנו שיקול ענישה רבים ומגוונים ובסופו של יומם בגזרת הדין אמון בית המשפט על אייזון האינטראסים השונים. מחד עומד בפני בית המשפט הצורך בהרטעת הרבים דוגמת הנאשם ושמירה על אינטרס הציבור, מאידך עומדות נסיבותו האישיות של הנאשם הספציפי. אייזון שיקולים מתחייב זה, אל לו להתרешן מצד המחייב את בית המשפט להעדיף את נסיבותו האישיות של הנאשם, על פני האינטרס הציבורי הדורש הרחקתו של העורר מהחברה (ע"פ 5330/20 **ענבתאיו נ' מדינת ישראל**, [פורסם בנובמבר] (22.11.20)).

במקרה דנן יש צורך בהרטעת הרבים מפני ביצוע עבירות נשק מסווג זה ויש סיכוי של ממש שהחמרה בעונשו של הנאשם תביא להרטעת הרבים. חדשות לבקרים מתבצעים מקרים ירי תוך שימוש בנשק חם. בעשרות מקרים, קייפדו חייהם, צעירים ומבוגרים כאחד, בשל מעשי ירי ושימוש בנשק לא חוקי. עבירות הנשק הפכו לנגעה שהתפשטה בחברה ועל ידי המשפט להילחם בגין זה מלחמת חרומה.

בהתחשב בחומרת המעשה, בסיבותו המיחידות והחריגות, ובמידת אשמו של הנאשם המתבטאת בפגיעה רגנית וחפואה בנשק, בערכיהם החברתיים שנפגעו, במידה הפגיעה בהם ובמדיניות הענישה הנהוגת, בהודהתו של הנאשם ובנסיבות חייו, בחרגותו של מקרה זה ביחס למקרים "הקלאסים", הנפוצים יותר, מצאתי לנכון בסיבות העניין לקבוע שהענישה הרואיה אשר תוטל על הנאשם תtabטא במאסר שירוצה בעבודות שירות לצד ענישה הצופה פנוי עתיד וקנס.

על כן, אני מטיל על הנאשם את העונשים הבאים:

1. מאסר בפועל למשך 8 חודשים אשר ירוזה בעבודות שירות. לאחר והמועד לתחילה רצוי עבודות השירות כפי שנקבע בחווית דעת זו חלף זה מכבר, מתבקש הממונה על עבודות השירות לתאם עבור הנאשם מועד חלופי לתחילה רצוי עבודות השירות.

מתוקופת מאסר זו יש לנכונות את תקופת המעצר בה שהה הנאשם מאחוריו סורג ובריח על פי נתוני ותחשיבי שב"ס (אין לנכונות מתוקופה זו את תקופת המעצר בפיקוח האזוק האלקטרוני).

2. מאסר על תנאי לתקופה של 8 חודשים למשך 3 שנים וה坦אי הוא שה הנאשם לא יעבור בפרק זמן זה, על העבירה בה הורשע בהליך זה שלפני או על כל עבירה נשק מסווג פשע.

3. קנס בסך של 3,000 ל"נ. סכום הקנס יקווז מהפיקדון אשר הופקד בתיק מ"ת 1392-04-22 והיתרה ככל שיתוותר תוחזר למפקיד.

זכות ערעור לבית המשפט המחווזי בחיפה תוך 45 ימים מיום.

ניתן היום, ב' אדר תשפ"ג, 23 פברואר 2023, במעמד הצדדים.